

Arrest

nr. 142 058 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 22 juli 1980 in Omdurman. U studeerde af op 6 juni 2007 als ingenieur en u begon te werken voor de raad van ministers op 2 augustus 2007. In april 2008 werd er u door uw directeur gevraagd om de minister van humanitaire zaken, Ahmed Haroun, te leren werken met zijn laptop. U ontmoette Ahmed Haroun in april 2014 en gaf hem les op zijn laptop. U gaf hem ook les bij hem thuis en toen u bij zijn huis aankwam voor een van deze lessen, werd er u gezegd door zijn bewakers dat Ahmed Haroun was weggeroepen voor een vergadering. Hij had wel zijn laptop thuis gelaten opdat u die zou kunnen herstellen, want er was iets mis met de laptop. U vertrok dan naar de fotostudio van een vriend van u om hem te helpen met zijn werk. U liet de laptop achter in uw auto onder de passagierszetel. Toen u de studio van uw vriend

verliet, laat in de nacht, merkte u dat het venster van uw wagen kapot was en dat de laptop van Ahmed Haroun verdwenen was. Het was al laat en daarom was het onmogelijk om Ahmed Haroun te contacteren om te zeggen wat er gebeurd was. U ging naar huis en de volgende dag ging u naar zijn kantoor om hem te zeggen wat er gebeurd was. Ahmed Haroun zei dat er zeer belangrijke documenten op zijn laptop stonden en dat u in de problemen ging komen moest die informatie naar boven komen. U ging daarop naar uw werk en daarna ging u terug naar de fotostudio van uw vriend om hem bij zijn werk te helpen. Toen u daarna terug naar huis ging en uw wagen parkeerde, werd u uit uw wagen gesleurd door twee personen en meegenomen voor ondervraging op een voor u onbekende locatie. U werd ondervraagd over uw vermeende politieke activiteiten en u werd geslagen. U werd dan vrijgelaten en u ging naar huis waar u 5 dagen bleef omdat u zich niet goed genoeg voelde om naar uw werk te gaan. De vijfde dag kwamen er 4 mensen van de veiligheidsdiensten naar uw huis om een huiszoeking te doen. U werd door hen bewusteloos geslagen en opnieuw meegenomen naar dezelfde plaats voor ondervraging. De mannen die u ondervroegen wilden weten wat u met de laptop gedaan had en zeiden dat ze op de hoogte waren van de politieke activiteiten van uw grootvader, over wie u verklaarde dat hij vroeger actief was in de politieke partij, de democratische unie partij (DUP). Ze beschuldigden u er ook van een spion te zijn. U werd dan weer vrijgelaten, maar bij uw vrijlating moest u een papier tekenen waarin stond dat, indien u tegen de staat zou werken en nog eens gearresteerd zou worden, u dan gestraft zou worden. U bent daarna niet meer terug naar uw werk gegaan en u werd ontslagen bij de raad van het ministerie. U vond nieuw werk op 1 augustus 2010, toen u voor de Byblos bank begon te werken. Op 28 september 2013 werd u opnieuw gearresteerd bij u thuis. U werd opnieuw naar dezelfde plaats gebracht waar men u onterecht beschuldigde van mee de manifestaties en protesten te hebben georganiseerd die op dat moment in Khartoem plaatsvonden. U werd opnieuw ondervraagd en geslagen. Toen u na de ondervraging terug naar een kamer werd gebracht, kwam (A.A.), die later een studievriend van uw broer bleek te zijn, u vragen waarom u daar was. Hij stelde vast dat u gewond was en liet u overbrengen naar een ziekenhuis. In het ziekenhuis kon u ontsnappen doordat twee verplegers u stiekem naar een ambulance brachten, waarmee u dan naar een boerderij werd gebracht. U kwam op die boerderij aan op 22 februari 2014 en u bleef daar ondergedoken tot 24 april 2014. (A.A.) regelde een smokkelaar voor u, die u een vals paspoort bezorgde en u vertrok samen met de smokkelaar op 24 april 2014 vanuit de luchthaven van Khartoem en u kwam in België aan op 25 april 2014 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u over een paspoort beschikte in Soedan maar dat u uw paspoort niet meehad naar België want u had niet aan uw familie gevraagd om u uw paspoort op te sturen. U had dat niet gevraagd want volgens u hebt u geen paspoort nodig om uw identiteit te bewijzen want u hebt daar uw identiteitskaart voor (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8 & 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw paspoort niet bijhad omdat de veiligheidsdiensten bij u thuis waren langsgekomen en ze hadden verschillende dingen meegenomen, waaronder uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). U verklaarde dat de veiligheidsdiensten bij u thuis langs waren gekomen op 23 februari 2014. Dit betekent dus dat de veiligheidsdiensten uw paspoort al zouden meegenomen hebben voordat u naar België kwam, aangezien u verklaarde in België aangekomen te zijn op 25 april 2014 (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Toen u gevraagd werd waarom u dat dan niet gezegd had tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, verklaarde u dat u dat toen nog niet wist. Dat u op het moment van uw eerste gehoor op het CGVS niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat de veiligheidsdiensten bij u thuis waren geweest en uw paspoort hadden meegenomen is niet geloofwaardig. U verklaarde immers zelf dat uw familie u een hele hoop documenten opstuurde vanuit Soedan die u voorlegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Maar uw familie zou u dan helemaal niets gezegd hebben over het feit dat de veiligheidsdiensten waren langs geweest en uw paspoort daarbij zouden meegenomen hebben. Uw verklaring hiervoor was dat u met uw familie niet over een paspoort gesproken zou hebben, jullie hadden het enkel over een identiteitskaart en die hebben ze u opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Dat u aan uw familie niet zou gevraagd hebben om uw paspoort op te sturen maar enkel uw identiteitskaart "omdat dat genoeg is om uw identiteit te bewijzen" is al weinig aannemelijk, vooral aangezien uw familie u niet alleen uw identiteitskaart op stuurde maar daarnaast ook nog 7 andere documenten (die hieronder nog besproken zullen worden) waaronder uw geboortecertificaat en het geboortecertificaat van uw moeder. **Maar dat u aan uw familie zou gevraagd hebben om u al deze documenten op te sturen en dat uw familie u dan niet zou gezegd hebben dat de veiligheidsdiensten waren langsgekomen om, volgens uw verklaringen, naar de gestolen laptop te zoeken 5 jaar nadat die gestolen werd, en daarbij uw paspoort in beslag hebben genomen, kan niet geloofwaardig geacht worden.** U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op

het CGVS ook dat u, sinds uw vertrek uit Soedan, nog contact had met uw familie in Soedan. U zei dat u ze op alle mogelijke manieren contacteert om hen te horen en om te vragen of er nieuws was. Toen u gevraagd werd of uw familie nieuws had over uw problemen in Soedan zei u dat er niets nieuws was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). Dit ondergraaft verder uw verklaringen over het feit dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat de veiligheidsdiensten bij u thuis waren geweest op zoek naar de gestolen laptop en daarbij uw paspoort zouden meegenomen hebben.

Uw verklaringen over uw paspoort, die hierboven als niet geloofwaardig worden beschouwd, ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid, net zoals uw verklaringen over uw reisweg naar België dit doen. U verklaarde immers dat u met het vliegtuig uit Khartoem vertrokken bent en dat u 3 verschillende vluchten nam om daarna met de wagen naar België te gaan. **U verklaarde dat u niet weet langs welke landen of steden u gereisd bent, ondanks het feit dat u drie verschillende vluchten nam alvorens in België aan te komen.** U verklaarde de bestemming niet te kennen, van alle drie de vluchten die u nam. U vertrok uit Khartoem, maar van waar de 2 volgende vluchten vertrokken kan u niet zeggen. Toen u gevraagd werd of u dan nooit gezien had in welke land u aankwam met het vliegtuig, **verklaarde u dat u ongerust en bang was, dat u er niet op lette en dat u gewoon wou aankomen waar u aankwam** (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Toen u deze vraag opnieuw gesteld werd tijdens uw tweede gehoor, hoe dat mogelijk was dat u niet weet doorheen welke landen u reisde, zei u dat u **erg bang en uitgeput** was en dat dit een staat is die enkel degene die het beleefd heeft kan kennen. U verklaarde verder dat u ook in het vliegtuig nooit de bestemming van de vlucht had gehoord omdat u er niet op gelet had en dat uw enkele zorg was te vertrekken en aan te komen op een veilige plaats en **dat u op dat moment helemaal niet geconcentreerd was.** U wist ook niet dat u op weg was naar België want u had dat nooit gevraagd aan de smokkelaar die u begeleidde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). Hoewel u dus verklaarde in dergelijke mate bang en uitgeput geweest te zijn dat u niet zou gemerkt hebben welke landen u aandeed en u ook in het vliegtuig zelf nooit de bestemming van de vlucht zou gehoord hebben, legt u wel gedetailleerde verklaringen af over andere aspecten van uw reisweg. U kon zich namelijk herinneren langs welke deur u moest gaan in de luchthaven van Khartoem om de paspoortcontrole te ontwijken en u verklaarde hierover zelfs dat dit gebeurde **tussen 15 uur-16 uur op 24 april 2014.** Over de eerste vlucht die u nam, zei u dat deze ongeveer twee uur duurde, net zoals de tweede vlucht die u nam. Na uw laatste landing werd u dan met de auto naar België gebracht en u verklaarde over deze rit dat u sliep doorheen het hele traject maar u kon zich toch herinneren dat deze rit twee tot drie uur duurde en dat u op 25 april 2014 aankwam in België. **Hoewel u dus verklaarde op geen enkel moment te weten in welk land of op welke vlucht u zich bevond toen u op weg was naar België omdat u zodanig bang en uitgeput was en u zich niet kon concentreren, bent u wel in staat om uit te leggen hoe u de paspoortcontrole kon omzeilen in de luchthaven van Khartoem, op welk specifiek tijdstip u dit deed, de exacte datum van uw vertrek uit Soedan en uw aankomst in België, de duur van twee van uw drie vluchten en de duur van uw autorit alvorens in België aan te komen.** Dat u zich deze dingen wel zou kunnen herinneren maar dan niet langs welke landen u passeerde en evenmin de bestemmingen van uw drie verschillende vluchten is niet aannemelijk. **Er moet dus vastgesteld worden dat uw ongeloofwaardige en niet aannemelijke verklaringen over de reden waarom u uw paspoort niet kon voorleggen tijdens uw twee gehoren op het CGVS en over de reisweg die u aflegde op weg naar België de algemene geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.**

U verklaarde dat, vooraleer u of gelijk wie mocht beginnen werken op de raad van het ministerie, u eerst het onderwerp uitmaakte van een onderzoek (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5&11). U verklaarde ook dat uw grootvader een grote verantwoordelijke was van de democratische unie partij (DUP), dat hij de secretaris was van de DUP in Obeid en dat hij na de onafhankelijkheid een van de eerste leden was die de DUP in het parlement vertegenwoordigden (zie gehoorverslag CGVS 1 p.15). U verklaarde ook dat men hier zeker van op de hoogte was op uw werk, aangezien men een onderzoek deed van iedereen die daar begon te werken (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16). U verklaarde tijdens uw gehoor dat u niet inging op een voorstel van uw directeur, Ahmed Abdelkader, om een spionagenetwerk aan te leggen. Ondanks het politieke verleden van uw grootvader bij een oppositiepartij en ondanks uw weigering om een spionagenetwerk aan te leggen werd er u gevraagd om Ahmed Haroun, toenmalig minister van humanitaire zaken, lessen te geven op zijn laptop (zie gehoorverslag CGVS 1 p.11). Toen u aan Ahmed Haroun ging melden dat zijn laptop uit uw auto gestolen was, zou deze u gezegd hebben dat **er zeer belangrijke dingen op zijn laptop stonden en dat er problemen zouden komen moest die informatie naar boven komen** (zie gehoorverslag CGVS 1 p.12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Ahmed Haroun een uitgebreid verleden heeft in de Soedanese veiligheidsdiensten. In 2003 was hij als minister van binnenlandse zaken ook de baas van het "Darfur Security desk". Op 27 april 2007 werd er een arrestatiebevel voor Ahmed Haroun uitgevaardigd door het internationaal strafhof omwille van zijn rol in het conflict in Darfoer. **Het is ten eerste niet geloofwaardig te noemen dat**

Ahmed Haroun, met zijn verleden in de veiligheidsdiensten van Soedan en ongeveer een jaar nadat er tegen hem een internationaal arrestatiebevel werd uitgevaardigd, zijn laptop met daarop belangrijke informatie, zomaar aan u zou toevertrouwen ter herstelling. Dit is nog minder aannemelijk door het feit dat u zelf verklaarde dat men op uw werk ongetwijfeld op de hoogte was van de politieke carrière van uw grootvader en door het feit dat u weigerde een spionagenetwerk op te zetten, hoewel dit u gevraagd werd door uw directeur. Ten tweede is het volstrekt niet aannemelijk dat Ahmed Haroun dan tegen u expliciet zou gezegd hebben dat er belangrijke informatie op zijn gestolen laptop zou staan en dat er problemen zouden komen moest die informatie naar boven komen. Immers, moest er inderdaad belangrijke informatie staan op deze laptop is het niet aannemelijk dat Ahmed Haroun, die jarenlang actief was in de veiligheidsdiensten en gezocht wordt door het internationaal strafhof, u dit dan zou meedelen.

Toen u vaststelde dat er een venster van uw auto vernield was en dat de laptop van Ahmad Haroun gestolen was, was het volgens u al te laat om Ahmed Haroun nog te contacteren of naar zijn huis te gaan. **Toen er u gevraagd werd of u toen niet naar de politie gegaan was om de diefstal te melden, of geprobeerd had om de politie te contacteren zei u dat het voor u het meest belangrijke was om de minister te waarschuwen en dat u er niet aan gedacht hebt om de politie te contacteren, u wou absoluut de minister waarschuwen.** Hoewel u dus verklaarde dat u **absoluut** de minister wilde waarschuwen, ging u gewoon naar huis **omdat het erg laat was** (zie gehoorverslag CGVS 1 p.15). Er zou toch van u mogen verwacht worden dat u, indien u het zo belangrijk vond om de minister te contacteren, u toch wel wat (meer) moeite zou gedaan hebben om Ahmed Haroun te contacteren. **Het is bovendien ongeloofwaardig te noemen dat u er dan zelfs niet eens aan gedacht zou hebben de politie te contacteren.** Integendeel, omdat het al erg laat was ging u gewoon naar huis en ging de diefstal van de laptop pas de volgende dag melden op het kantoor van Ahmed Haroun. U verklaarde dat u toen de politie niet gecontacteerd zou hebben en uw reden hiervoor was dat u niet weet wat u zou moeten gezegd hebben tegen de politie, u verklaarde hierover; "Wat zou ik gezegd hebben? Dat de laptop van de minister gestolen was?" (zie gehoorverslag CGVS 2, p.9). Op het moment dat u merkte dat de laptop van Ahmed Haroun uit uw wagen verdwenen was, werkte u, volgens uw verklaringen, voor de raad van ministers van Soedan en kende u Ahmed Haroun, een minister, persoonlijk. Er mag dus gesteld worden dat u op dat moment zelf deel uitmaakte van de Soedanese autoriteiten en men mag dus aannemen dat wanneer u, met uw profiel, bij de politie gaat melden dat er een laptop, die het persoonlijk bezit was van een minister, gestolen werd uit uw wagen, de politie uw aangifte ernstig zal nemen. U had met andere woorden geen reden om deze diefstal niet onmiddellijk bij de politie aan te geven, zeker omdat het op dat moment volgens u al te laat was om Ahmed Haroun zelf te contacteren. U kunt bovendien ook geen overtuigende verklaring afleggen waarom u dat toen niet gedaan zou hebben.

U verklaarde dat u, toen u voor de derde keer gearresteerd werd, kon ontsnappen met de hulp van (A.A.), die een vriend van uw broer zou zijn (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 13-14 & gehoorverslag CGVS p.10-11). U verklaarde dat u zat opgesloten in een kamer en dat er iemand binnenkwam die u vroeg wie u was en waar u van beschuldigd werd. Hij vertrok toen en kwam even later terug met een toelating om u te laten verzorgen. U werd daarna overgebracht naar een ziekenhuis ter verzorging en u kon daar ontsnappen, ondanks het feit dat er twee bewakers mee waren met u, omdat de bewakers niet met u meekonden naar de zaal waar men een scan van uw been ging nemen, waarna u via een andere deur kon wegvlugten uit het ziekenhuis. U had (A.A.) nog nooit gezien daarvoor en u wist ook niet dat het een vriend van uw broer was, u vernam dat pas later van uw broer. Aangezien dit de derde keer was dat u werd aangehouden door de Soedanese veiligheidsdiensten, en u bij uw tweede arrestatie thuis voor de ogen van uw familie werd opgepakt, werd er u de vraag gesteld waarom uw broer zijn vriend niet had gecontacteerd toen u de tweede keer opgepakt werd. U zei dat dit was om dat u slechts voor een korte periode vastgehouden werd toen maar dat u het eigenlijk niet weet en dat u dat nooit aan uw broer zou gevraagd hebben.

Het is niet aannemelijk dat uw broer een vriend zou hebben die bij de veiligheidsdiensten werkt, maar die dan niet contacteert wanneer u voor de ogen van uw familie gearresteerd wordt door deze veiligheidsdiensten. Dat uw broer u dan ook niet zou verteld hebben dat hij een vriend had bij de veiligheidsdiensten na uw 2 arrestaties in 2008 en dit terwijl de veiligheidsdiensten u in niet mis te verstane bewoordingen hadden duidelijk gemaakt dat ze u niet met rust gingen laten, is opnieuw niet aannemelijk.

U verklaarde dat u na uw tweede arrestatie niet geprobeerd hebt om Soedan te verlaten omdat men u verboden had om te reizen. Ze hadden u gezegd dat ze u in de gaten gingen houden en u had die belofte moeten ondertekenen dus u hebt niet geprobeerd om het land te verlaten. Toen er u dan gevraagd werd of ze u gezegd hadden dat u in het land moest blijven, zei u dan dat ze dat niet hadden gezegd maar dat ze u gezegd hadden dat u niet moest denken dat ze het zo gingen laten. Hoewel u dus eerst zegt, als verklaring waarom u na uw tweede arrestatie niet vertrokken bent uit Soedan, dat het u

verboden werd om te reizen, zegt u daarna dat men u dat eigenlijk niet gezegd heeft, enkel dat ze u lieten merken dat ze u in de gaten gingen houden en dat “ze u niet zo zullen laten” (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). U geeft hier dus aan dat de veiligheidsdiensten u duidelijk laten verstaan hebben dat u door hen in de gaten zal gehouden worden, omdat u ervan verdacht werd de laptop van Ahmad Haroun gestolen te hebben, waar zeer belangrijke informatie op gestaan zou hebben. Het is dan ook zeer merkwaardig dat de veiligheidsdiensten uw paspoort niet zouden afgenomen hebben. U verklaarde namelijk over een Soedanees paspoort te beschikken met daarin een visum voor Duitsland dat u in 2013 verkregen hebt (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8). **Dat de veiligheidsdiensten u eerst twee keer arresteren op grond van valse beschuldigingen, u ondervragen en daarbij fysiek geweld gebruiken, en u na uw tweede arrestatie duidelijk laten verstaan dat u verder in de gaten zal gehouden worden en dat ze “u zo niet zullen laten” aangezien de gestolen laptop nog steeds niet terecht was, maar dan niet eens de moeite doen om uw paspoort af te nemen is allerm minst geloofwaardig.** Immers, door u op deze manier te behandelen en u daarna duidelijk te laten verstaan dat u in de toekomst ook risico loopt op dergelijke behandeling, men liet u daarvoor zelfs een document ondertekenen, geven de veiligheidsdiensten u alle redenen om uit Soedan weg te vluchten. Dat men dan niet uw paspoort zou afgenomen hebben (u kon in de periode tussen uw tweede en uw derde arrestatie zelfs een visum voor Duitsland bemachtigen) is allerm minst geloofwaardig. Toen er aan u gevraagd werd waarom u dan niet geprobeerd had om Soedan te verlaten nadat u vrijgelaten werd na uw tweede arrestatie, toen de veiligheidsdiensten u lieten verstaan dat ze u niet met rust zouden laten, verklaarde u dat u daar niet aan gedacht had, dat u dat idee niet hebt gehad (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). Het is niet aannemelijk dat u, nadat u twee maal gearresteerd wordt op basis van valse beschuldigingen en men u daarbij twee maal hardhandig ondervraagt en vooral aangezien men u daarna duidelijk laat verstaan dat u niet met rust zou gelaten worden door de veiligheidsdiensten, dat u er dan niet eens aan zou gedacht hebben om Soedan te verlaten en dat terwijl u over een geldig paspoort beschikte.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw nationaliteitsbewijs, uw geboortecertificaat en het geboortecertificaat van uw moeder neer. Deze veranderen bovenstaande vaststellingen niet aangezien uw identiteit of nationaliteit hier niet in twijfel worden getrokken. U legde verder uw universiteitsdiploma en een attest van de orde van de ingenieurs neer. Deze veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legde ook een folder met informatie over uw grootvader en zijn politieke activiteiten neer. Deze verandert niets aan bovenstaande vaststellingen waarin de door u verklaarde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig geacht worden. U legde ook uw badge van uw werk voor de raad van het ministerie neer, deze verandert evenmin de hierboven gedane vaststellingen aangezien hier niet betwijfeld wordt dat u voor het ministerie werkte. Wat betreft de door u neergelegde medische attesten; de brief van constats asbl vermeldt dat u een medische expertise hebt aangevraagd. Het medisch certificaat opgemaakt door dokter (T.J.) vermeldt dat u littekens hebt aan uw rechterknie ten gevolge van twee operaties en dat u een litteken hebt op uw linkerbeen. De arts vermeldt dat deze littekens volgens u het gevolg zijn van slagen. De arts baseert zich hier dus duidelijk enkel op uw verklaringen. Het is niet aan de arts om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan. U legde ook een brief neer, die volgens u een oproepingsbrief is van de Soedanese veiligheidsdiensten naar aanleiding van uw arrestaties door en problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten die hierboven als niet geloofwaardig beschouwd worden. U legde verder een veroordeling bij verstek neer waarin staat dat u veroordeeld werd tot de doodstraf, door middel van ophanging. Deze veroordeling is het gevolg van uw vervolging door de Soedanese veiligheidsdiensten, wat hierboven als niet geloofwaardig beschouwd wordt. Deze zijn dus allerm minst een bewijs van de door u verklaarde vervolging door de Soedanese veiligheidsdiensten daar ze gelijk waar door eender wie kunnen gefabriceerd zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat documentenfraude, ook met name fraude van documenten aangaande arrestaties, voorkomt in Soedan. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Deze twee brieven veranderen de hierboven gedane vaststellingen dus niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

Verzoeker acht het opvallend dat het CGVS geen onderzoeksmaatregelen heeft ondernomen om zijn veroordeling tot executie verder te analyseren en verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en naar een wetsontwerp waarin wordt gesteld dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststelling en dat het onderzoek van het CGVS alle elementen à charge en à décharge zal bevatten. Verzoeker heeft een kopie van de beslissing waarbij hij ter dood werd veroordeeld, voorgelegd en benadrukt dat het voor het CGVS vrij gemakkelijk is om zich hieromtrent te informeren. Verzoeker wijst erop dat de Belgische overheden in een gelijkaardig geval al veroordeeld werden wegens een gebrek aan onderzoek en medewerking. Tevens meent verzoeker dat hij niet deftig ondervraagd werd over dit element, zodat er volgens hem belangrijke informatie ontbreekt om over zijn risico in geval van terugkeer te kunnen oordelen. Volgens verzoeker gaat het hier om een substantiële onregelmatigheid die moet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt verzoeker dat de motieven van de bestreden beslissing overdreven belang hechten aan elementen die de kern van zijn asielrelaas niet raken. Wat betreft zijn paspoort kan hij maar zijn verklaringen die hij aan het CGVS gaf, herhalen. Dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn, is volgens verzoeker een subjectieve beschouwing die geen rekening houdt met het feit dat dit inderdaad kan gebeuren. Omtrent zijn reisweg acht hij het CGVS overdreven formeel en subjectief.

Aangaande de lessen die hij aan Ahmed Haroun gaf, stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Daaromtrent is het CGVS schuldig aan een appreciatiefout.*

Verzoeker is er nu van overtuigd dat er voor hem een valstrik werd gespannen.

Het is inderdaad verbazend dat iemand zoals Ahmed Haroun, die een invloedrijke en gevaarlijke persoon is – zoals bevestigd door het CGVS – hem zijn laptop zou toevertrouwen, a fortiori indien er belangrijke informatie erop stond.

Dat lijkt des te meer een val te zijn daar dit computer dezelfde dag werd gestolen, desondanks het feit dat dit computer verborgen was onder de passagierzetel, en dat er niets anders in zijn wagens gestolen werd.

Deze (tegen verzoeker georganiseerde) diefstal leek een goede voorwendsel te zijn om hem te arresteren, ondervragen, folteren en intimideren; wat er ook de volgende dag gebeurde.

Verzoeker heeft gedurende de gehoren bij het CGVS kunnen uitleggen dat hij afwijkend antwoorde telkens hem gevraagd werd om lid te worden van de Partij. Hij kon niet rechtstreeks beweren dat hij dat niet wilde, want dit was te gevaarlijk voor hem, en moest dus altijd excuses geven.

Verzoeker moest ook uitvluchten zoeken telkens hem gevraagd werd over die aanstelling van een spionage netwerk.

Met zijn houding liet eigenlijk verzoeker blijken dat hij niet met art en ziel aan de Partij toegewijd was.

Aangezien de politieke engagement van zijn grootvader bij een oppositiepartij (wat ook bewezen wordt door documenten en niet tegengesproken wordt door het CGVS) was verzoekers loyaliteit van dichtbij in de gaten gehouden.

Deze situatie stemt overeen met de algemene en objectieve informatie over de Soedanese overheden, en meer bepaald de personen met wie verzoeker in contact was.

[...]

Daaruit blijkt ook dat (verdachte) politieke opposenten blootstaan aan talrijke schendingen van hun grondrechten: willekeurige aanhoudingen, folteringen, vernederende behandelingen, veroordeling tot executie,...”

Waar hem verweten wordt er zelfs niet aan gedacht te hebben om de diefstal van de laptop aan te geven bij de politie, voert verzoeker aan dat er landen zijn waar burgers zich niet tot de politiediensten richten om een oplossing te zoeken voor hun problemen, en zelfs contacten met de politiediensten vermijden, omdat dit enkel voor bijkomende problemen zal zorgen. Vaak worden de personen geld afhandig gemaakt, en in meeste gevallen wordt de aanvraag zelfs niet behandeld. Soedan is volgens verzoeker één van die landen waar burgers de politiediensten vermijden. Hij verwijst naar een aantal rapporten over corruptie. Verzoeker legt bovendien uit dat gedurende de nachtschiften van de politiediensten, de personen die bij hen komen, vaak voor de hele nacht aangehouden worden, omdat

dit de aanwezige politieagenten amuseert. Rekening houdend met deze context, kan de motivering van het CGVS op dit punt volgens verzoeker zeker niet gevolgd worden.

Verder meent verzoeker dat over de vriend van zijn broer, (A.A.), zeer weinig vragen werden gesteld. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen weet had van het feit dat zijn broer iemand kende die bij de veiligheidsdiensten werkt. Of zijn broer wist welk beroep deze persoon had, weet men niet en evenmin of het om een goede vriend ging of gewoon om een kennis, aldus verzoeker.

Aangaande zijn paspoort en visum stelt verzoeker nog het volgende in zijn verzoekschrift: *“Het CGVS stelt dat verzoeker “verdacht werd de laptop van Ahmad Haroun gestolen te hebben”, en beseft geenszins dat dit een voorwendsel was om verzoeker te intimideren en ontmoedigen om zijn verdachte weerstand met de Partij verder te zetten.*

Verzoeker had na zijn arrestatie een visum aangevraagd (en gekregen) om zich in Duitsland te laten verzorgen. Hij had zware schade aan zijn knie als gevolg van de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer is geweest.

Zij familieleden ontmoedigde hem om het land te verlaten, daar hij hoogst waarschijnlijk gearresteerd zou worden bij de luchthaven.

Verzoeker begrijpt bovendien niet dat verwerende partij, aan de ene kant, ongeloofwaardig vindt dat verzoekers paspoort door de veiligheidsdiensten niet afgenomen werd, en, aan de andere kant (zie eerste motief van de beslissing) hem niet gelooft wanneer hij legt uit dat hij op heden zijn paspoort niet kan verkrijgen omdat het genomen werd door de veiligheidsdiensten gedurende een huiszoeking...”

Verzoeker wijst er nog op dat hij gedetailleerde verklaringen aflegde omtrent zijn werk bij de ministerraad, zijn contacten met Ahmed Haroun, zijn aanhoudingen en zijn foltering, die volgens hem de kern van zijn asielrelaas uitmaken en waarover het CGVS zich moet uitspreken.

2.1.2. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: twee rapporten van Human Rights Watch (stukken 3 en 4), twee rapporten van Amnesty International (stukken 5 en 6), een artikel van Jeune Afrique (stuk 7) en twee rapporten over corruptie (stukken 8 en 9).

2.1.3. Met een aangetekend schrijven van 12 januari 2015 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): een kopie van een strafrechtelijk document door zijn advocaat in Soedan doorgestuurd (stuk 1), een kopie van de advocatenkaart van zijn Soedanese raadsman (stuk 2), communicatie tussen zijn Belgische en zijn Soedanese raadsman (stuk 3) en een medisch attest van 2 december 2014 (stuk 4). Ter terechtzitting legt verzoeker een Franse vertaling neer van voormelde stukken 1 en 2 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Met een aangetekend schrijven van 26 januari 2015, aldus na het sluiten van de debatten op 22 januari 2015, brengt verzoeker de originele bij van het voormelde strafrechtelijk document dat door zijn advocaat in Soedan werd doorgestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. Het door verzoeker met een aangetekend schrijven van 26 januari 2015 bijgebrachte stuk (rechtsplegingsdossier, stuk 10) werd aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten op 22 januari 2015. Omtrent dit stuk dient te worden opgemerkt dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens of bijkomende stukken heeft ontdekt.

Dit klemmt des te meer aangezien het door verzoeker bijgebrachte stuk blijkbaar dateert van 3 oktober 2013 (zie vertaling neergelegd ter zitting, stuk 9 in rechtsplegingsdossier) en het op 12 januari 2015 reeds in kopie werd bijbracht (stuk 7 rechtsplegingsdossier). In het aangetekend schrijven van 26 januari 2015 wordt niet de minste reden aangebracht waarom het stuk in origineel slechts na de sluiting der debatten kon worden bijgebracht. Derhalve wordt het met een aangetekend schrijven van 26 januari 2015 bijgebrachte stuk, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de

zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Wat betreft de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers paspoort en reisweg, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen en de blote bewering dat de motivering van de bestreden beslissing subjectief en overdreven formeel is. Het herhalen van eerdere verklaringen en het opwerpen van blote beweringen is evenwel geen dienstig verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u over een paspoort beschikte in Soedan maar dat u uw paspoort niet meehad naar België want u had niet aan uw familie gevraagd om u uw paspoort op te sturen. U had dat niet gevraagd want volgens u hebt u geen paspoort nodig om uw identiteit te bewijzen want u hebt daar uw identiteitskaart voor (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8 & 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw paspoort niet bijhad omdat de veiligheidsdiensten bij u thuis waren langsgekomen en ze hadden verschillende dingen meegenomen, waaronder uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). U verklaarde dat de veiligheidsdiensten bij u thuis langs waren gekomen op 23 februari 2014. Dit betekent dus dat de veiligheidsdiensten uw paspoort al zouden meegenomen hebben voordat u naar België kwam, aangezien u verklaarde in België aangekomen te zijn op 25 april 2014 (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Toen u gevraagd werd waarom u dat dan niet gezegd had tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, verklaarde u dat u dat toen nog niet wist. Dat u op het moment van uw eerste gehoor op het CGVS niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat de veiligheidsdiensten bij u thuis waren geweest en uw paspoort hadden meegenomen is niet geloofwaardig. U verklaarde immers zelf dat uw familie u een hele hoop documenten opstuurde vanuit Soedan die u voorlegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Maar uw familie zou u dan helemaal niets gezegd hebben over het feit dat de veiligheidsdiensten waren langs geweest en uw paspoort daarbij zouden meegenomen hebben. Uw verklaring hiervoor was dat u met uw familie niet over een paspoort gesproken zou hebben, jullie hadden het enkel over een identiteitskaart en die hebben ze u opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Dat u aan uw familie niet zou gevraagd hebben om uw paspoort op te sturen maar enkel uw identiteitskaart “ omdat dat genoeg is om uw identiteit te bewijzen” is al weinig aannemelijk, vooral aangezien uw familie u niet alleen uw identiteitskaart op stuurde maar daarnaast ook nog 7 andere documenten (die hieronder nog besproken zullen worden) waaronder uw geboortecertificaat en het geboortecertificaat van uw moeder. Maar dat u aan uw familie zou gevraagd hebben om u al deze documenten op te sturen en dat uw familie u dan niet zou gezegd hebben dat de veiligheidsdiensten waren langsgekomen om, volgens uw verklaringen, naar de gestolen laptop te zoeken 5 jaar nadat die gestolen werd, en daarbij uw paspoort in beslag hebben genomen, kan niet geloofwaardig geacht worden. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS ook dat u, sinds uw vertrek uit Soedan, nog contact had met uw familie in Soedan.*

U zei dat u ze op alle mogelijke manieren contacteert om hen te horen en om te vragen of er nieuws was. Toen u gevraagd werd of uw familie nieuws had over uw problemen in Soedan zei u dat er niets nieuws was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). Dit ondergraaft verder uw verklaringen over het feit dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat de veiligheidsdiensten bij u thuis waren geweest op zoek naar de gestolen laptop en daarbij uw paspoort zouden meegenomen hebben.

Uw verklaringen over uw paspoort, die hierboven als niet geloofwaardig worden beschouwd, ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid, net zoals uw verklaringen over uw reisweg naar België dit doen. U verklaarde immers dat u met het vliegtuig uit Khartoem vertrokken bent en dat u 3 verschillende vluchten nam om daarna met de wagen naar België te gaan. U verklaarde dat u niet weet langs welke landen of steden u gereisd bent, ondanks het feit dat u drie verschillende vluchten nam alvorens in België aan te komen. U verklaarde de bestemming niet te kennen, van alle drie de vluchten die u nam. U vertrok uit Khartoem, maar van waar de 2 volgende vluchten vertrokken kan u niet zeggen. Toen u gevraagd werd of u dan nooit gezien had in welke land u aankwam met het vliegtuig, verklaarde u dat u ongerust en bang was, dat u er niet op lette en dat u gewoon wou aankomen waar u aankwam (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Toen u deze vraag opnieuw gesteld werd tijdens uw tweede gehoor, hoe dat mogelijk was dat u niet weet doorheen welke landen u reisde, zei u dat u erg bang en uitgeput was en dat dit een staat is die enkel degene die het beleefd heeft kan kennen. U verklaarde verder dat u ook in het vliegtuig nooit de bestemming van de vlucht had gehoord omdat u er niet op gelet had en dat uw enkele zorg was te vertrekken en aan te komen op een veilige plaats en dat u op dat moment helemaal niet geconcentreerd was. U wist ook niet dat u op weg was naar België want u had dat nooit gevraagd aan de smokkelaar die u begeleidde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). Hoewel u dus verklaarde in dergelijke mate bang en uitgeput geweest te zijn dat u niet zou gemerkt hebben welke landen u aandeed en u ook in het vliegtuig zelf nooit de bestemming van de vlucht zou gehoord hebben, legt u wel gedetailleerde verklaringen af over andere aspecten van uw reisweg. U kon zich namelijk herinneren langs welke deur u moest gaan in de luchthaven van Khartoem om de paspoortcontrole te ontwijken en u verklaarde hierover zelfs dat dit gebeurde tussen 15 uur-16 uur op 24 april 2014. Over de eerste vlucht die u nam, zei u dat deze ongeveer twee uur duurde, net zoals de tweede vlucht die u nam. Na uw laatste landing werd u dan met de auto naar België gebracht en u verklaarde over deze rit dat u sliep doorheen het hele traject maar u kon zich toch herinneren dat deze rit twee tot drie uur duurde en dat u op 25 april 2014 aankwam in België. Hoewel u dus verklaarde op geen enkel moment te weten in welk land of op welke vlucht u zich bevond toen u op weg was naar België omdat u zodanig bang en uitgeput was en u zich niet kon concentreren, bent u wel in staat om uit te leggen hoe u de paspoortcontrole kon omzeilen in de luchthaven van Khartoem, op welk specifiek tijdstip u dit deed, de exacte datum van uw vertrek uit Soedan en uw aankomst in België, de duur van twee van uw drie vluchten en de duur van uw autorit alvorens in België aan te komen. Dat u zich deze dingen wel zou kunnen herinneren maar dan niet langs welke landen u passeerde en evenmin de bestemmingen van uw drie verschillende vluchten is niet aannemelijk. Er moet dus vastgesteld worden dat uw ongeloofwaardige en niet aannemelijke verklaringen over de reden waarom u uw paspoort niet kon voorleggen tijdens uw twee gehoren op het CGVS en over de reisweg die u aflegde op weg naar België de algemene geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen."

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots aanvoert dat hij er nu van overtuigd is dat voor hem een valstrik werd gespannen, dient opgemerkt dat verzoeker noch tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoren op het CGVS melding maakte van zijn overtuiging dat hij doelbewust door de Soedanese veiligheidsdiensten in een val werd gelokt omwille van zijn beweerd politieke activiteiten of deze van zijn grootvader (administratief dossier, stukken 6, 10 en 17). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots een volledig nieuwe reden geeft voor de problemen die hij beweert gehad te hebben in zijn land van herkomst, namelijk dat hij in een val gelokt werd, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen feiten. De informatie waarnaar verzoeker verwijst (verzoekschrift, stukken 3-7) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij niet naar de politie ging wanneer de laptop uit zijn wagen gestolen werd omdat Soedan één van de landen is waar burgers de politiediensten vermijden, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing dienaangaande terecht het volgende stelt: *"Toen u vaststelde dat er een venster van uw auto vernield was en dat de laptop van Ahmad Haroun gestolen was, was het volgens u al te laat om Ahmed Haroun nog te contacteren of naar zijn huis te gaan. Toen er u gevraagd werd of u toen niet naar de politie gegaan was om de diefstal te melden, of geprobeerd had om de politie te contacteren zei u dat het voor u het meest belangrijke was om de minister te*

waarschuwen en dat u er niet aan gedacht hebt om de politie te contacteren, u wou absoluut de minister waarschuwen. Hoewel u dus verklaarde dat u absoluut de minister wilde waarschuwen, ging u gewoon naar huis omdat het erg laat was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.15). Er zou toch van u mogen verwacht worden dat u, indien u het zo belangrijk vond om de minister te contacteren, u toch wel wat (meer) moeite zou gedaan hebben om Ahmed Haroun te contacteren. Het is bovendien ongeloofwaardig te noemen dat u er dan zelfs niet eens aan gedacht zou hebben de politie te contacteren. Integendeel, omdat het al erg laat was ging u gewoon naar huis en ging de diefstal van de laptop pas de volgende dag melden op het kantoor van Ahmed Haroun. U verklaarde dat u toen de politie niet gecontacteerd zou hebben en uw reden hiervoor was dat u niet weet wat u zou moeten gezegd hebben tegen de politie, u verklaarde hierover; “ Wat zou ik gezegd hebben? Dat de laptop van de minister gestolen was?” (zie gehoorverslag CGVS 2, p.9). Op het moment dat u merkte dat de laptop van Ahmed Haroun uit uw wagen verdwenen was, werkte u, volgens uw verklaringen, voor de raad van ministers van Soedan en kende u Ahmed Haroun, een minister, persoonlijk. Er mag dus gesteld worden dat u op dat moment zelf deel uitmaakte van de Soedanese autoriteiten en men mag dus aannemen dat wanneer u, met uw profiel, bij de politie gaat melden dat er een laptop, die het persoonlijk bezit was van een minister, gestolen werd uit uw wagen, de politie uw aangifte ernstig zal nemen. U had met andere woorden geen reden om deze diefstal niet onmiddellijk bij de politie aan te geven, zeker omdat het op dat moment volgens u al te laat was om Ahmed Haroun zelf te contacteren. U kunt bovendien ook geen overtuigende verklaring afleggen waarom u dat toen niet gedaan zou hebben.” Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, desondanks de corruptie binnen de Soedanese politie, zoals die blijkt uit de rapporten die verzoeker bijbrengt (stukken 8 en 9), als medewerker van de Soedanese autoriteiten er minstens aan zou gedacht hebben de politie te verwittigen. De stelling dat gedurende de nachtschift van de politiediensten, de personen die bij hen komen, vaak voor de hele nacht aangehouden worden, omdat dit de aanwezige politieagenten amuseert, is een blote bewering, die op geen enkele manier gestaafd wordt.

Wat betreft de vriend van zijn broer, komt verzoeker opnieuw niet verder dan de stelling dat hem hieromtrent weinig vragen werden gesteld. Hierbij kan herhaald worden dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Opnieuw laat verzoeker na om in onderhavig verzoekschrift *in concreto* te vermelden welke elementen of informatie over de vriend van zijn broer volgens hem bekend moet zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Waar verzoeker stelt dat zijn familieleden hem afraadden om het land te verlaten daar hij hoogstwaarschijnlijk gearresteerd zou worden bij de luchthaven, kan niet worden ingezien dat verzoeker er zelfs niet aan gedacht zou hebben om Soedan te verlaten, terwijl hij over een geldig paspoort beschikte (gehoorverslag CGVS 3 september 2014, p. 11). Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij een visum had aangevraagd om zich in Duitsland te laten verzorgen (gehoorverslag CGVS 3 september 2014, p. 7).

Waar verzoeker stelt dat het CGVS bijkomende onderzoeksmaatregelen had moeten treffen met betrekking tot de door hem neergelegde kopie van een verstekvonnis waarbij hij ter door veroordeeld werd (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier), dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker slechts een kopie van dit vonnis bijbrengt, dat door allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk kan vervalst worden. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat documenten in Soedan omwille van fraude gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Hetzelfde geldt overigens voor het door zijn Soedanese raadsman doorgestuurd strafrechtelijk document (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9). De bijgebrachte kopie van de advocatenkaart van verzoekers Soedanese raadsman en de communicatie tussen verzoekers Soedanese en Belgische raadsman doen hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet deftig ondervraagd is over dit element, zodat belangrijke informatie ontbreekt, dient opgemerkt dat verzoeker zowel in onderhavig verzoekschrift als in zijn aanvullende nota van 12 januari 2015 nalaat *in concreto* te duiden welke informatie volgens hem ontbreekt. Bovendien is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en is het niet aan de *protection officer* om het gehoor te “sturen”.

Wat betreft het bijgebrachte medisch attest van 2 december 2014 van dokter D. (rechtsplegingsdossier, stuk 7), dient opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen

kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient bovendien vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS